ДРАГОШ КАЛАЈИЋ: НАЦРТ ОДГОВОРА НОВЕ СРПСКЕ ПОЛИТИКЕ НА ГЕОПОЛИТИЧКЕ ИЗАЗОВЕ ДАНАШЊИЦЕ

Покрет за преокрет

Пише: Драгош Калајић

Захваљујући оснивачима Српског народног покрета на претешком задатку који нам је поверен, морамо истаћи да ћемо због природе овог скупа и временског ограничења изложити само основне назнаке одговора. Наше излагање посветићемо сажетом предочавању геополитичког положаја српског народа и изазова које суочава, те предлагању основних смерница одбрамбених и препородилачких одговора.

Ми живимо у условима великог светског материјалног и духовног рата у коме се — како је то одавно опазио келтски песник Џон Дан — одлучује да ли ће човек постати мањи од мрава или нешто више од човека. Француски адмирал и војни историчар Раул Кастекс уочио је да се у том вековном и миленарном рату боре за превласт или опстанак поморске и копнене силе: Атина против Спарте, Картагина против Рима, некад Велика Британија а данас Сједињене Америчке Државе против Европе. Реч је о једном само повремено објављиваном а углавном необјављеном рату који атлантски Левијатан води против Европе, надасве Немачке и Русије, користећи сва средства, од политике *divide et impera*
до војних интервенција Атлантског савеза. Тај рат траје већ скоро сто педесет година, почевши од Кримског. На евроазијском попришту тог рата српски народ заузима управо

средишњи положај. Кроз српске просторе пролазе главне или нужне, речне и копнене саобраћајнице што потенцијално или стварно повезују Северно и Црно Море, Средишњу Европу и европски Југоисток те Блиски исток, Европу и Централну Азију, односно њену кавкаско-каспијску зону. Та крупна геополитичка чињеница је битно одређивала, одређује и одређиваће судбину нашег народа, изискујући сталну борбену готовост и ванредне моралне, интелектуалне и материјалне снаге за одбрану слободе, суверенитета и целовитости наше државе.

ЧЕТИРИ ВЕКТОРА ДЕЛОВАЊА

Ми смо вековима били прва одбрана идеалне и хришћанске Европе и то морамо остати ако хоћемо да будемо верни свом српском, дакле европском бићу. Такав избор одређује и све остале изборе на попришитима рата, почевши од оних у домену спољне политике која мора деловати дуж четири димензије. Наша држава има удела у централно-европском, балканском и средоземном простору а њену четврту, главну и вертикалну димензију чине етничке, верске и историјске спреге заједништва са словенским и православним народима, у првом реду са Русијом. Испод је достојанства а и интереса наше државе да њен покрет ка Европској унији остане какав данас јесте, дакле просјачки, пасиван и безуслован. На градилишту Европске уније још није одлучено да ли ће то бити само пролазна етапа у разградњи европских држава те растварања европских нација, под управом атлантског Левијатана, у „нови светски поредак" — или пак моћни, суверени савез европских држава и нација за добробит Европљана и света. Наша делотворност мора бити усмерена ка савезу с оним политичким и економским снагама које се на градилишту Европске уније боре за одбрану и развој Европе од Рејкавика до Владивостока.

Ваља истаћи да у савременом свету — где и неке над-националне корпорације и организације располажу већом силом и утицајем него многе велике државе — линије сукоба интереса нису саобразне државним границама већ пролазе трансверзално кроз њихове престонице па и центре моћи. Отуда овде није толико реч о тражењу савезника међу државама већ међу стварним или потенцијалним политичким и економским силама. С обзиром на пресудни значај обнове Русије за ослобађање западне Европе од

окупаторске сенке атлантског Левијатана, битни допринос наше политике биће остварен ако се она истовремено залаже за савез са Русијом и Белорусијом, који нам препоручују не само етнички, духовни те историјски већ и економски разлози. У балканској димензији задатак ове спољне политике је стварање балканске, независне зоне копросперитета, на поузданој дистанци спрам Турске, коју атлантски Левијатан злоупотребљава, настојећи да поново наметне њену хегемонију над Балканом као најкраћим путем уласка у Европску унију, ради разарања демографске, културне и религијске слике Европе. Посебно одлучне напоре наша држава мора предузети ради стварања снажних политичких и економских веза са исламским светом ширег Средоземља, у првом реду са истински сувереним државама попут Ирана, Ирака и Либије.

КУЛТУРА, ЕКОНОМИЈА, ПОЉОПРИВРЕДА, ИНФРАСТРУКТУРА

Изложена спољна политика изискује и одговарајућа предузећа у домену културе, образовања и економије. Већ 1942. године, Николас Спајксмен, водећи геополитички ум вашингтонске политике, указивао је да светска предност те превласт Европе почива у њеној „сивој материји", односно у класичном, вертикалном систему образовања. Зато непријатељи Европљана од 1945. године воде рат против таквог система, најподобнијег за образовање слободоумне, целовито развијене и неусловљиве личности. Задатак наше политике је да одбаци све што затомљава човека у кострети подљудске судбине те да у потпуности обнови и развије класични европски систем васпитања и образовања. То је предуслов и позитивна основа за одбацивање смећа америчке поткултуре обездушења и поживотињења људског, које се већ деценијама сручује са електронског неба на све Европљане.

У домену економије, неопходно је учинити коперникански преокрет у односу на данас владајући процес који нам намеће туђи, англосаксонски систем либералног капитализма, у његовом првобитном, дивљачком и колонијалном облику. Довољно је само осврнути се око себе и уверити се да је тај систем у свим земљама Источне Европе разорио националне економије и отео народима не само њихова привредна и природна блага већ и будућност, претварајући их у сужње најгорег, па и лихварског искоришћавања. Касно је али није прекасно да се наша економска политика заснује на начелима

реал-историјске школе економије, која привилегује потребе заједнице над саможивошћу појединаца. Уосталом, управо нас повест економске арене света учи да је та школа редовно односила и односи победу над либералним капитализмом, узрокујући низ препорода, од Немачке до Јапана и Кине. Према добром опажању Фридриха Листа, једног од родоначелника школе о којој је реч — и чија су начела сродна словенским и православним идеалима друштвене правде — богатство народа не састоји се толико од материјалног имања већ од моћи стварања богатства.

Не треба располагати великом видовитошћу па видети где се налазе наше највеће могућности за брзо стварање богатстава и велику мобилизацију свих расположивих стваралачких снага: то је сфера пољопривреде и грађевинарства, од стварања цикличног система производње здраве хране до великих јавних радова на изградњи саобраћајница и инфраструктура. За буђење и покретање те моћи стварања богатства нису потребни а камоли неопходни страни кредити, који доносе профит само оном који их даје. Неопходно је распршити ту илузију о новцу као некаквом конкретном добру: новац је само пука конвенција која нема никакву унутрашњу вредност по себи и која управо као облик формалног договора служи да подстиче размену добара и производњу. Унутрашњи новац или његови сурогати су савршено довољни ако постоји способна озбиљна државна управа у коју имају поверења привредни субјекти те народ. Много је лакше и јефтиније створити такву владу и такво поверење него и даље пропадати у дужнички амбис.

ПРЕПОЗНАТИ НЕПРИЈАТЕЉЕ, РАСКРИНКАТИ ИЗДАЈНИКЕ

Ми данас живимо под ударима једне противнародне и противевропске, издајничке политике у служби вековних непријатеља Европе који циљају да нас лише не само моћи стварања богатства већ и наше земље, наше државе, наше будућности. Тај непријатељ нимало не крије своје намере и стратешке циљеве. Примерице, већ 1992. године, државни секретар САД Џејмс Бејкер изјавио је на страницама *New York Times* (од 18. априла) да Југославију треба свести у размере Србије пре балканских ратова, додајући да ће се против ње предузети мере по моделу „ратне коалиције у Заливском рату". Претходне 1991, 24. маја, исти гласноговорник снага мондијализма изјавио је у Лисабону

како у Источној Европи треба поспешити стварање нових, „независних држава” и: „Оно што желимо да достигнемо су независне државе, не само Русије већ и у Русији, не само Москве и Санкт Петерсбурга, него и Урала, Сибира, Далеког Истока.”

Није потребно располагати великом памећу па прозрети зашто је непријатељима потребно да хришћанске државе буду уситњене у низ све ситнијих, слабијих и податнијих државица. Тако би непријатељ лакше освојио циљани предмет своје незајажљиве и пљачкашке похлепе те подљудске, противевропске и противхришћанске мржње. И о таквим, пљачкашким намерама државни секретар САД нас је скоро отворено обавестио у званичном погледу на Источну Европу, од 16. децембра 1991. године: „Улога САД је да тим земљама донесу демократију о којој оне мало знају и да предводи искоришћавање богатих људских и материјалних ресурса тих огромних земаља за ствар слободе уместо тоталитаризма, ради неизмерног ојачања безбедности, просперитета и слободе САД и света.” Излишно је истицати да у наведеној изјави намера, последња свеза и реч служе само као реторички додатак, без икаквог стварног садржаја, јер се та сила устремљује управо на цео свет да би га освојила и опустошила.

Једна ствар је извесна: дубоко се и кобно вара свако ко мисли да се са таквим непријатељем може направити некаква нагодба, некакав компромис интереса. Једноставно, витални интерес тог највећег паразита у повести човечанства је да узме све — и остатак. Крајње је време да се из ужасних повесних искустава нашег народа у XX веку извуку поуке за овај у који ступамо, да политичке елите науче да политички мисле, односно да умеју препознати непријатеља и његове циљеве.

ТЕХНИКЕ РАЗАРАЊА И МОЋ ОТПОРА

Први и највећи непријатељ нашег народа, као и свих Европљана, били су и остали тобожњи „историјски савезници”, англоамеричка сила у служби бога Мамона и његових лихвара. Очито је да се тај непријатељ неће зауставити у настојању да даље комада нашу земљу, служећи се разноразним сепаратизмима које хушка и храни, од албанског и

муслиманског до мађарског и оног који предводе његови српски или псеудосрпски „корисни идиоти” у Војводини.

У праву је мој претходник на овом месту, академик Екмечић, када каже да они који се данас залажу за регионализацију Србије не знају шта то значи. Они наивно уображавају да ће се регионализацијом доскочити сепаратизму. Напротив, регионализација Србије води поступном растурању наше државе. Регионализована Немачка није ваљан узор за нас јер ми не располажемо осталим битним елементима за успешно опонашање таквог модела: немамо етничку хомогеност као Немачка, нити веома развијен и снажан те дубоко усађен и центрипеталан национализам као Немци. Уосталом, њихове регије почивају на историјским темељима, на одговарајућим државама, кнежевинама и маркама које је национализам објединио, док би код нас регионализација секла живо тело Србије, абортирајући центрифугалне покрете, те сепаратизме и тамо где их никада није било, поготову у условима велике и посвудашње кризе, што слабије људске материјале нагони да се понашају као мишеви пред бродоломом.

Ми поседујемо један жалосни, историјски пример регионализоване Србије: то је била Србија под османском окупацијом, подељена у нахије, где је скоро сваки турски опуномоћеник, кнез-послушник, мислио себично само на себе и своје а не за добробит свих Срба.

Не бисмо желели да се ова начелна осуда сваког пројекта регионализације овде схвати као одбрана некаквог београдског централизма. Напротив, неопходно је извршити децентрализацију државне управе у складу са геополитичким, геоекономским и геокултурним силницима. У условима ванредног размаха непријатељства нама је потребно да имамо не једну већ десетине престоница, попут вишеглаве хидре. Тако би, примерице, генералштаб ваљало успоставити у Нишу а министарство одбране у Суботици. Патријаршија треба да се измести из Београда у Пећ, министарства просвете и културе те пољопривреде у Нови Сад, док би у Београду извесно требало да остане Министарство за спољне послове.

Касно је али не и прекасно за противпокрет, насупрот струје пропадања народа и државе. За такав противпокрет неопходна је мобилизација свих расположивих снага, прво у правцу саборности а потом и препородилачке делотворности. Потребно је објединити све расположиве снаге за одбрану народа и државе, изнад свих политичких деоба и разлика, од политичких организација и покрета до синдиката и струковних удружења те културних друштава и интересних заједница. Било би природно и неопходно да највеће парламентарне странке патриотског усмерења преузму главни

посао организовања тог покрета. На жалост, оне још увек нису на висини изазова а њихове вође пречесто изгледају изгубљене у простору и времену, не само интелектуално већ и морално те и психолошки недорасло чак и просечним пословима, сенилно-инфантилно заљубљене у сопствене медијске слике. То само потврђује давно изречена опажања страних намерника да су Срби народ племића а да су им интелектуалне елите саздане од најгорег људског материјала.

Управо зато покрет који се данас оснива може бити знак почетка велике промене, иступања веродостојне елите на политичку сцену. Ако се политичке организације не одазову својим дужностима и задацима, онда ће покрети попут овог морати веома брзо да се стварају те да усиљеним маршем крену ка средишту политичке сцене ради преузимања одговорности за постављање виталних потреба нашег народа и наше државе. **<**

(Излагање на Оснивачкој скупштини Српског народног покрета, Нови Сад, 27. јун 2001)

Објављено: понедељак, 11. јул 2016, 23:24h